

Bobory Zoltán

Kettősség

Esett.

A szél rázta, rongyos szürkeség –
fegyverét széthajgált sereg – szégyenében még
néhány könnycseppet hullajtva
eliskolt a dombok mögé.

A vizes leveleken pajzán csillogással
kárörvendtek a nap sugarai...

Honnan, honnan nem, fekete rigók
kezdték szökdécselni az ázott fűben,
verebek a tócsákban hancúroztak.

Csupa mosolygás lett a kert!
Hallod?
A bokrok, átázott ingük alatt,
mintha hálát susognának.

A maradék ijedt felhőket
csillogó rezesbanda kísérte utolsó
útjára. Rekviem...

Kint
a természet angyalai békét hoztak
a földre le.

Bent
félelem,
reszketés,
bizonytalanság,
elvesztett remény,
távolban fegyverzaj –

háború kísértete az úr!

Hétköznapi varázslat –

egy koszorúzás pillanatai

Román Károlyra emlékezéssel

A közeli gyárkémény és a toronyház falán
aláereszkedett a konok, november végi este.

Az útszéli, fényudvaros lámpák gyenge világa
megvilágította a fehérmárvány emléktáblát,

hogyan Jankovich Ferenc arc-domborművét
élővé varázsolják a levelek izgő-mozgó árnyai.

És elevenné váltak az emlékek is: verses esték,
lelket építő olvasmányok szikrás élményei.

Az író-olvasó találkozások, az „útravalók”, a
„végtelen fényes körútjainak csillagai”.

Álltam kezemben még a koszorúval, és hálát
motyogtam a Teremtőnek, a pillanatokért,

hogyan határtalanná válhattak, s így belefért sok
vers, a képzelet, az álmok, emlékek képei...

Főhajtásnyi másodpercek voltak csupán, Isten
kegyelemteljes ajándéka – mosoly az arcomon...

Mélyen meghajoltam, de lelkem a fénylő, örök
csillagos égen talált társakat – megköszöntem...

A mi földünk

A fekete barázda hosszában a rögök,
gyöngyfűzér őseink verítékéből;
bennük csírázó mag, szemük világa.

Ringatva reggelt, az aranyló búzatábla
széles mosollyal hullámzik, üzenettel:
meghoztam nektek a holnapot,

örvendjünk!